

Stížnost je konečně na omylu, pokud se domnívá, že maso jako věc spotřebitelná nemůže býti předmětem smlouvy o komisi; takový názor nemá v zákoně sebe menší opory (viz rozh. čís. 3857 Sb. n. s.). Zásadně nemění na tom nic ani okolnost, že tu jde o věc snadno zkáze podléhající.

Poukazujíc však k pochybnosti, zda by soukromý účastník byl maso neprodané a mezitím případně zkažené vzal zpět, namítá stížnost právem, a to zřejmě s hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř., že nalézací soud neuvažoval o tom, zda shodná vůle stran skutečně směřovala k uzavření takového obchodu, jaký mají na mysli čl. 360 a násl. obch. zák. Takových úvah bylo v souzeném případě třeba, neboť jednak je shodná vůle stran, nesoucí se ke směru právě uvedenému, nezbytným právním předpokladem pro závěr, že peníze, o něž jde, byly výtěžkem strženým za zboží skutečně do komise dané a takto statkem svěřeným, jednak není, hledíc k povaze zboží, o něž šlo, již předem vyloučeno, že tu takové shodné vůle nebylo, ačkoli bylo obrátu »komise« užito jak ústně, tak písemně. Nestačilo by, kdyby doložka o komisi směřovala podle záměru prodavačova jen k obcházení úmluvy samozřejmě neplatné, že prodavači má k zabezpečení jeho pohledávky příslušet právo, aby mohl kupujícího v případě nezaplacení nebo neúplného zaplacení kupní ceny stíhati pro zpronevěru (Altmann I., str. 489). Aby tu však byla shodná vůle stran, směřující k uzavření skutečného komisionářského obchodu se všemi důsledky, jaké by byly podle zákona a podle podstaty tohoto obchodu s ním nutně spojeny, bylo by nutno předpokládati, že prodávající (soukromý účastník B.) byl srozuměn nejen s výhodami takovým obchodem pro zabezpečení jeho pohledávky podmíněnými, nýbrž i třeba s jen všeobecně s břemeny a povinnostmi, jež zákon na zmíněný obchod — byť i částečně jen dispositivně — váže. To platí nejen o otázce, koho stihne co do zboží risiko a nebezpečí (čl. 366, 367, 369 obch. zák.), nýbrž i o samozřejmém důsledku vlastnického práva komitentova, že totiž v případě neuskutečnitelnosti příkazu je komisionář povinen vrátiti neprodané zboží komitentovi, a že s druhé strany je v takovém případě i komitent povinen, aby zboží vzal zpět (viz rozh. čís. 3063 Sb. n. s.).

Neuvažoval-li nalézací soud o zjištěné úmluvě stran s tohoto hlediska, ačkoli šlo o zboží zkáze snadno podléhající, a nezkoumal-li, zda byl skutečně uzavřen obchod komisionářský, odpovídající ustanovením čl. 360 a násl. obch. zák. aspoň potud, pokud jde o ustanovení pro podstatu takového obchodu esenciální, nelze poznati, zda se nalézací soud při rozhodování souzeného případu řídil správnými úvahami po stránce hmotněprávní.

### Čís. 5698.

Jde o porušení zákona v § 8, odst. 3 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., byl-li při odsouzení pro přestupek uložen náhradní trest vyšší nežli čtrnácti dnů.

(Rozh. ze dne 2. října 1936, Zm I 1011/36.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona takto právem: Rozsudkem okresního soudu v Chebu ze dne 26. dubna 1935, č. j. T 1430/34-12, ve výroku, jímž pro případ nedobytnosti peněžitých trestů uložených odsouzeným za přestupek podle § 522 tr. z. byl ustanoven náhradní trest vězení u každého v trvání jednoho měsíce, a potvrzujícím jej rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 15. ledna 1936, č. j. To 560/35-7, byl porušen zákon v ustanovení § 8, odst. 3 zákona z 21. března 1929, č. 31 Sb. z. a n.; oba rozsudky se v tomto výroku zrušují a náhradní trest se vyměřuje oběma odsouzeným znovu, a to vězením u každého v trvání čtrnácti dnů.

### D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Chebu ze dne 26. dubna 1935 byli obžalovaní E. L., K. H. a R. K. uznáni vinnými přestupkem podle § 522 tr. z., jehož se dopustili tím, že dne 8. května 1934 ve vlaku na trati mezi Karlovými Vary a Chebem hráli hazardní hru, a byli za to odsouzeni podle § 522 tr. z. každý k pokutě 1.000 Kč, v případě nedobytnosti do vězení v trvání jednoho měsíce a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů řízení trestního. Odsouzení u všech z obžalovaných je n e p o d m í n ě n é.

Proti rozsudku podali obžalovaní odvolání.

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 15. ledna 1936 bylo odvolání obžalovaného K. H. vyhověno a napadený rozsudek změněn v ten smysl, že se K. H. podle § 259, odst. 2 tr. ř. zprošťuje obžaloby pro přestupek § 522 tr. z. Odvolání obžalovaných E. L. a R. K. bylo zamítnuto jako bezdůvodné, takže odsuzující rozsudek ohledně těchto dvou obžalovaných je p r a v o p l a t n ý.

Oba rozsudky porušují zákon v ustanovení § 8, odst. 3 zák. z 21. března 1929, č. 31 Sb. z. a n., pokud ukládají obžalovaným E. L. a R. K. náhradní trest vězení v trvání 1 měsíce, přes to, že podle cit. zák. ustanovení doba náhradního trestu při odsouzení za přestupek nesmí činit více než čtrnáct dnů.

Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona vyhověti, uvedené rozsudky v napadeném výroku zrušiti a náhradní trest oběma odsouzeným v mezích cit. zákonného ustanovení znovu vyměřiti.

### Čís. 5699.

Násilného vpádu je potřebí jen ke skutkové podstatě podle první věty § 83 tr. zák. (rušení míru pozemního), nikoli však podle druhé věty tohoto paragrafu (rušení míru domovního).

Jednočinný souběh obou těchto skutkových podstat není vyloučen.

»Násilím« podle druhé věty § 83 tr. zák. nejsou pouhé nadávky, které sice porušují čest, avšak neomezují volnost vůle napadené osoby.

O »více lidí sebraných« jde tenkrát, jednají-li aspoň tři pachatelé ve stejném úmyslu, byť i bez předchozí dohody.